

Onze verantwoordelijkheid

KAND. A.C. BAAN

Arjan Baan, evangelist en oprichter van de stichting Heart Cry, en ds. W. Meijer uit Tholen schrijven elkaar vier keer een brief. Vandaag de derde aflevering.

Beste broeder Willem,

Hartelijk dank voor de brief. Ik vind het jammer dat de oorzaak van het verval van de kerk onderbelicht blijft; er wordt omheen gedraaid. Teleurstellend vind ik het eveneens dat je mij verwijt exegetisch niet verantwoord bezig te zijn, zonder concreet te maken waar dat het geval is. Ik snap best dat we niet overal diep op in kunnen gaan, maar op deze manier suggereer je wel zaken die niet uitgelegd worden. Wat betreft het leiderschap wil ik nog een misverstand wegnemen. ‘Dienen’ behoort inderdaad de grondhouding van iedere gelovige te zijn, ongeacht of hij of zij een ambt beoefent. Daarin mogen we onze Meester volgen (Mark. 10:45). Ik bedoelde dus ‘dienend leiderschap’, zoals we dat bij Nehemia zien.

Het antwoord op alle vragen die ik in de vorige brief stelde, wordt nu feitelijk samengevat in de vraag hoe er gedacht wordt over het genadeverbond en dat in relatie tot de kerk, in dit geval de Protestantse Kerk, en de rol van Heart Cry in dit verband. Hoewel deze brief maar kort kan zijn en over dit thema honderden boeken geschreven zijn met uiteenlopende visies, zal ik toch proberen hierop in te gaan.

Broeder, het (genade)verbond is voor mij heel belangrijk. De Bijbel leert immers duidelijk dat er geen mens gezegend wordt buiten het verbond met Abraham om (Gal.3:8). Ik geloof op grond van Gods Woord dat God werkt in de lijn der geslachten (2Tim.1:5). Het is daarom een bijzonder voorrecht om geboren te worden binnen een christelijke gezin. Een grote genade, maar ook een zeer grote verantwoordelijkheid. Immers, geboren worden op het christelijke ‘erf’ impliceert niet dat we ook automatisch in Christus zijn geent. Als (volwassen) mensen slechts uitwendig bij het verbond behoren, maar niet ‘inwendig besneden’ worden, raken zij de rechten en zegeningen van het verbond kwijt. Dan is er maar een weg tot behoud: verootmoediging, schuldbelijdenis en radicale bekering (Jes.1). Dit lezen we ook in 1 Korinthe 10:1-13. Velen noemen zich christen, zijn gedoopt, vieren zelfs avondmaal, maar zullen toch voor eeuwig verloren gaan. Waarom? Er is nooit een echte bekering tot God geweest, alhoewel ze uiterlijk bij het volk van God horen.

Dit laat ons overduidelijk zien dat radicale bekering en gehoorzaamheid onze verantwoordelijkheid is (Deut.7:9). Zo

ging het ook telkens in het Oude Testament. Als het volk zich bekeerde (activiteit!), bleek Gods verbondstrouw uit het feit dat Hij Zijn volk weer wilde bezoeken.

Moeite heb ik in dat kader met jouw opmerking dat je verantwoordelijkheid invult met ‘wederliefde’ (= beantwoorde liefde). Dat kan toch alleen waar zijn als er sprake is van wedergeboorte? Mijn vraag aan jou is: op welke wijze kunnen de onbekeerden in de kerk überhaupt wederliefde tonen jegens God? Romeinen 11:22 vermeldt toch duidelijk dat hoogmoedige, vormgodsdienstige kerkgangers afgehouden zullen worden? Op de vraag van de vele passieve (onbekeerde) kerkmensen, die ‘gewoon’ lauw doorleven ben je nog niet ingegaan!

De Heere God heeft Zich dus in Christus verbonden aan Zijn gemeente, of anders gezegd het lichaam van Christus (Ef.1:22-23). Die Kerk is in ons land echter vertegenwoordigd binnen tientallen denominaties. De Protestantse Kerk bevestigt dit door in de kerkorde zichzelf te zien als een gestalte van Christus. Wij zijn helaas vanwege onze hoogmoed tot op het bot verdeeld. Heart Cry heeft een intens verlangen dat de eenheid van het lichaam van Christus weer tot uitdrukking wordt gebracht. Wij willen als christenen dienstbaar zijn ten behoeve van het lichaam van Christus en we hopen dat de bedieningen (Rom.12:1-8) meer gaan functioneren, dwars door al ons menselijk falen heen. Het is dus dat lichaam als geheel dat ik verlang te dienen.

Dan komen we gelijk bij je vraag met betrekking tot mijn bediening. Het is de Heilige Geest die afzondert voor een bediening en dat wordt veelal in de Schrift middels Zijn gemeente – de broeders – bevestigd. Het gaat mij niet zozeer om de ‘functie’ van evangelist, want ook ik weet mij geroepen en doe het werk van een evangelist – een verkondiger van een goede boodschap –, zonder daartoe bevestigd te zijn (Hand.11:19-21; 18:24-28).

Ten slotte zou ik in onze correspondentie terug willen keren naar het onderwerp waarover we zouden schrijven: de geestelijke toestand en het verval van de kerk(en) in Nederland. Graag wil ik in dat kader twee vragen aan je voorleggen: (1) Hoe zou het komen dat honderden jonge mensen met zoveel geestelijke vragen en nood bij Heart Cry naar een antwoord zoeken? (2) Wat verwacht God – in het licht van het verval der kerk – concreet van jou als christen en als dienstknecht van Christus?

Met vriendelijke groet,

Arjan Baan

De strijd blijft

Beste broeder Arjan,

Bedankt voor je reactie met je heldere visie op de werking van het genadeverbond. Een extra kopje op de site van Heart Cry over het verbond en de verbinding met de heilige doop zou niet misstaan. Je opmerking dat ik mijn exegetische vraagtekens niet verder uitwerk, behalve dan je ongelukkige keuze voor het woord leider, is terecht. In deze derde brief onderstreep je mijn vraagtekens alleen maar, en die wil ik zoals beloofd nu illustreren.

Ter onderbouwing van je bediening als onbevestigd evangelist noem je Handelingen 11 en 18. In Handelingen 11 kun je echter de context van vervolging niet zonder meer overzetten op de onze. Daarbij komt dat juist de niet-uitgezonden evangelieverkondigers visitatie krijgen in de persoon van Barnabas, uitgezonden uit de gemeente van Jeruzalem. Veelzeggend. En wat gebeurt er in Handelingen 18? De niet-uitgezonden Apollos blijkt maar een gedeeltelijk evangelie te verkondigen in Efeze en moet bijgeschoold worden door Aquila en Priscilla. Daarna krijgt hij een begeleidend schrijven mee van deze huisgemeente. Weer een uitzending. Dit onderstreept alleen maar de noodzaak van een thuisgemeente. Als evangelist zou je toch niet anders moeten willen?!

Ik blijf je analyse van verval delen. Hiermee is je vraag naar de vele toehoorders onder jongeren (en ouderen) beantwoord. Je hartenkreet roept herkenning op, waarbij het ook nog eens overtuigend gebracht wordt. Dat geeft een voedingsbodem en vertrouwen om (geestelijke) nood te uiten. Helaas ontbreekt in bepaalde gemeenten dat vertrouwen kennelijk. Alleen dan verder...

De kilheid van het ongelooft en de lautheid bij gelovigen grijpen mij aan. Houd het onderscheid van ongelooft en geloof echter wel helder. Een ongelovige kan niet lauw zijn immers?! Wanneer ik spreek over wederliefde, dan heb ik het ook over een gelovige (!). Daarbij komt dat je regelmatig het woord bekering gebruikt, zonder onderscheid te maken tussen de eerste bekering en de voortgaande of dagelijkse bekering. Een zin als: 'Als het volk zich bekeerde (activiteit!), bleek Gods verbondstrouw uit het feit dat Hij Zijn volk weer wilde bezoeken', kan zomaar voorwaardelijk uitpakken. Behalve als deze bekering uit het geloof voortkomt.

Deze onzuiverheid van spreken binnen Heart Cry is voor mij een grote zorg. Willen wij de kerk dienen en daardoor het Hoofd, dan is het wel nodig dat we de hele waarheid verkondigen. En niet als een beginnende Apollos een gedeeltelijke waarheid.

Daarnaast richten mijn (exegetische) moeiten vanuit je

vorige brief zich richting jouw 'andere kant van het kruis'. Je gebruikt nu onder andere de termen 'goedkope' en 'kostbare' genade, die je ontleent aan de theoloog Bonhoeffer. Met kostbare genade bedoelde hij echter geen algehele overgave om Hem na te volgen, maar sprak hij van schuldbelijdenis en verootmoediging (zie zijn Navolging). Dat is de boodschap van het kruis. Ik word niets, maar Christus wordt alles. Zijn volkomen gerechtigheid, heiligheid en heerlijkheid wil de Heere ons toerekenen. Deze toerekening ligt opgesloten in het 'in Christus' van Efeze 2:6.

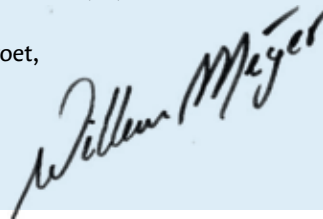
Maar helaas kunnen wij nu nog niet worden wat wij alreeds in Christus zijn, zoals jij beweert. Dat is nu juist de strijd van het geloof. Omdat ik met Paulus vleselijk blijf, en daarom de wet der zonde dien (Rom.7:14-26). Tegelijkertijd: Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere. Namelijk vanwege de grootheid van Zijn genade voor mensen als Paulus en wij.

Ik wens te blijven bij de belijdenis van Calvijn bij Efeze 2:6: 'In Christus = omdat de hemelse opstanding en zitting in de hemelen in de leden nog niet gezien worden, maar alleen in het Hoofd.' De gelovigen zijn in Christus opstanding en hemelvaart begrepen. Daarom is hierin een 'zeer overvloedige troost', omdat wij 'in de persoon van Christus een zeker pand hebben en eerstelingen van alle dingen, die ons ontbreken'. Zowel de rechtvaardiging als de heiliging is 'in Christus' en wordt ons toegerekend. We groeien wel in het geloof, zeker. Maar dan wel in 'de genade en kennis van onze Heere Jezus Christus' (2Petr.3:18).

Wat er van mij verwacht wordt in de dienst van de Heere, is het Woord te verkondigen dat er niets uit mij is, maar alles uit Christus. Ook onze heiligmaking ligt in Hem en niet in mij. Het is immers voor mij onmogelijk om de wet te vervullen?! Daarom staan we schuldig aan het kruis. Deze schuld zichtbaar maken in de verkondiging is mijn opdracht, (s)prekend in het volle licht van Gods verzoening.

Theologisch gezien zie ik Heart Cry en de gereformeerde verkondiging steeds meer uit elkaar groeien. Daarom vraag ik mij ten slotte af: Isoleert Heart Cry zich hierdoor niet steeds meer? En krijgen we dan weer een nieuwe gemeenschap buiten de kerk(en)?

Met een hartelijke groet,

DS. W. MEIJER

De Waarheidsvriend, het lezen waard

Elke week rubrieken en andere artikelenseries waarin voorlichting en leiding gegeven wordt inzake geestelijke, kerkelijke en maatschappelijke vragen. **Verrassend actueel als gezinsblad.** Om u hiermee kennis te laten maken: een **uniek aanbod!** Voor slechts **€ 10,-** ontvangt u **4 maanden** elke week De Waarheidsvriend of geeft u deze als cadeau. Al meer dan 9000 abonnees gingen u voor.

Na 4 maanden (geef uw voorkeur aan):

zet u de actie automatisch om in een abonnement (€ 45,50 per jaar)

is er mondeling of schriftelijk contact over voortzetting van abonnement

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Handtekening: _____

Stuur deze kaart naar:

Bureau Gereformeerde Bond, Kleine Fluitersweg 253, 7316 MX Apeldoorn